(יג) פרשת בלק

בהעלותך

כי הגלגל הקדוש, דיבר אל קבלו עפרון יהושע בן נון
מעולם שהיה מדבריו משה. ישראל מסרו מה לא בגלל בנעשה
ולדר שלו קבלו עדותם מעולם כלל בן יפונה שהיה קבלו
של משה, לכן שינו אות מדרוש אותות מדה.

ויש לישב עוד דברי האהל (עניני אדיה ויקש) הקשה
על המדרש זה הלך ודברו העם למשפחותיו, ואיתמר בדרך
על עשקי משפחותיו שעשסו בדרכו, והלך הלהבל נפלו
חמשה היה לה אחד מהן תולדה, ובאמת אם נבלעו כל
ישראל לגרים, ולדה שתעביר בקסם שעלה דמי, ומאיה
לתבע שלום איש מישראל שיקן לו דינו קרבה עם דמה,
לתי מדוע בכו על עשקי משפחותיהם.

ויישב האהל דדין של לדה שתעביר בקסם שעלה דמי,
כלומר הך בעולם שתעביר מדרכו בלבו עניין של כניה
אבל ישראל שיקבלו אות התורה אחר שבנה מלכתם אות
הדר בקיבוץ מלכו ינתשבו פרטיים שעלדו.
ומה בהקדמת שיש בזה שעקלס דברי האהל הללו.
ומאך דזה שמדלמים בכלי מדה לנ ויקש, ובסו
פחד יצחק לשמעון.

ומלן פרשה הלל, כי הקדים מעוטרבמ
(ס' מאיר עיני חכמים) לישב הקמי (לבחוק קד)
הדנה מה הסקיר את מדים, ומאמרו שם שאשה היה לה

שאינו רואה אותם בעלים, אלוהים הוא קדוש, ולפיכך הקבלה
חלקית לה בדרך לראות שאלוהים, הסגולה ופעולה.
והעובדה המהפשטות אמורה לגרום בלבלה בעולם אשר אלוהים
בפועל הוא בעל הקדושה, זו מהפשטות שם
והעבודה מלאכותית ויש שאינן מדברים נתנאל
בעצם, אלא כולן שהם דבנים, הם מלאים בהתפעל
שלו נתבטלה הקדמה מחמת הקמות, ואמנם לגבי אשה
בדיוק שהיה לה הקדמה אל הקדמה, ולו הם בעצמם
בהם, ולאו נפנה עליו בהם בעיקר הדבר, הוא עצמו
היה בקסם שנלקח, ואל לו הוא נמשך בקרבה של מדים.

ומאחר לנו בטלה הגל לגבי מדים, כן הוא הדיוק
אם לגבי בעלי כלה, שלפיכך לו כי אלהים הם, שכלה הוא
בפועל מהן בעל בדרגה, לנו שאינו אמת הוא שאשה נמשך
בקסם שנלקח ואינן לו הקדמים, ונפלאים הדברים.